

tende til, er det, naar der er Tale om at sætte ny Foretagender i Gang, men desværre er det gaaet saadan, at har en Institution først faaet Foden inden for Statskassen, er det næsten umuligt at faa den ud igen. Vi have i Finansudvalget baade i Fjor og i Aar gjort enkelte Forsøg paa at pille lidt ved nogle af de gamle Bevillinger paa Finansloven. Jeg tør ikke paa-staa, at disse Forsøg ere mødte med nogen særlig stor Velvillie eller Sympati fra i hvert Fald en Del af Tingets Medlemmer. Den Modtagelse, Finansudvalget har faaet, naar Talen har været om at stryge et Par Tusinde her og et Par Tusinde der af gamle Bevillinger, har ikke været absolut skikket til at opmuntre Finansudvalget til at gaa videre i Retning af at paatale saadanne gamle Bevillinger. Jeg vil meget henstille til de ærede Medlemmer, om man ikke ogsaa paa det Omraade kunde resignere og sige som saa: Vi kunne ikke samtidig baade holde paa de gamle Bevillinger og endda forlange, at hver Gang noget nyt kommer op, skal Statskassen træde til, men man maa gøre sig det klart, at der ogsaa af og til maa stryges noget af det gamle, fordi Forudsætningen for disse Bevillinger netop kun var, at faa Sagen sat i Gang, og at man, naar den saa havde faaet tilstrækkelig Rod i Befolkningen, saa kunde stryge Bevillingerne og sige: Nu maa de kunne gaa ene, der er andre Opgaver, der ligge for, og som med fuld Føje kunne vente, at Statskassen i hvert Fald i nogen Grad vil yde dem Støtte. Jeg haaber paa, at man i nogen Grad skal indrømme Rigtigheden af disse Betragtninger. Jeg opmuntrer kommende Finansudvalg til at optage ny Forsøg i Retning af at stryge en Del af de gamle Bevillinger paa Finansloven.

Angaaende selve Indholdet af det foreliggende Finanslovforslag skal jeg lige saa lidt i Aar som tidligere komme ind paa enten at gøre Rede for Indholdet eller i øvrigt udtale mig derom, fordi jeg mener, at det er berettiget at sige i Aar, som jeg sagde i Fjor, at naar man i en Aarrække, i hvert Fald siden 1895—96, har sagt, at de Finanslove, der gik fra dette Ting op til det andet Ting, vare Folketingets og atter igen Flertallets, d. v. s. Venstres Finanslove, saa er det klart, at saa kan det, at vi have faaet en Venstre-regering, ikke medføre, at Finansloven i synderlig Grad kan komme til at se anderledes ud end tidligere. Derfor synes eg ikke, der er Anledning til at udbrede

sig over de enkelte Poster eller det samlede Indhold af Finansloven.

Naar jeg nu anbefaler dette Ting at stemme for Finanslovens endelige Vedtagelse, saa gør jeg det, fordi jeg er forvissat om, at det er en god Finanslov, en Finanslov, som er god baade for Befolkningen og for Regeringen, saaledes at Regeringen kan administrere med den paa en tilfredsstillende Maade, og jeg gør det end yderligere, fordi det jo er saaledes, at det at give Regeringen en Finanslov, er det største og bedste Tillidsvotum, som man kan give en Regering.

Harald Jensen: Jeg skal tillade mig at motivere Socialdemokratiets Stilling ved den Afstemning, som nu forestaar, og jeg skal gøre det med saa faa Ord som muligt. At Regeringen og Finansloven høre nøje sammen, er jo en gammel Kendsgerning. Der er og bør være en naturlig Forbindelse mellem de to Ting. Hvis der ikke er det, hvis Regeringen ikke staar med en af Folkerepræsentationen given Finanslov, og der altsaa ikke er nogen naturlig Forbindelse, saa vil der skyde meget ondt frem, og saa vil meget godt, som burde fremmes, forkrøbles. Vi have jo set det gennem de mange og lange Provisorieaar, som vi have gennemgaaet. Naar man altsaa stemmer mod Finansloven, stemmer man derved mod Regeringen og siger til Regeringen, at den ikke er paa sin Plads, men bør gaa sin Vej, eller rettere sagt: Man giver Regeringen et Generalmistillidsvotum. Et saadant har Socialdemokratiet ingen Grund til at give denne Regering. Vi have ingen Grund til at stemme imod Regeringen og sige, at den skal gaa, fordi denne Regering staar paa den almindelige Valgrets Grund og er fremgaaet af den almindelige Valgret. Som ærede Medlemmer ville vide, er Socialdemokratiets Princip Flertals-systemet: Flertallet af Borgere bør raade for Regeringen, Flertallet af Borgere bør have Magten gennem deres Regering, og som Følge deraf ere vi nødte til at anerkende denne Regerings Berettigelse. Der kan være Punkter, hvor vi kunne komme til at staa skarpt mod hinanden, og dette har ogsaa været Tilfældet. Men dette, at man er uenig om Enkeltheder, om forskellige Ting, berettiger jo ikke til at sige til denne Regering, at den skal gaa, berettiger os altsaa ikke efter min Opfattelse til at stemme mod Finansloven.

Det er ogsaa saaledes, at vi vel fra vor Side maa sige, at denne Regering har